

Fúziós jazztől és heavy metálig Harmincöt év a dob mögött - Interjú Németh Gáborral

2008.01.21. Hírextra – Constantinovits Milán

Német Gábor klasszikus alakja a hazai rockéletnek. Különböző, ma már kultikus bandákban végigdobolta az elmúlt harmincöt évet, és visszavonulásra most sem gondol. Kik az új nemzedék tehetségei, és milyen érzés mindig a háttérben maradni a színpadon? A Rocközön című műsor előtt készített interjúból kiderül.

Számos projektben, együttesben megfordultál az utóbbi évtizedekben. Fel tudnád sorolni a fontosabb állomásokat?

1973-tól kezdődött a pályám, inentől játszottam a különféle együttesekben. Theátrum, Apostol, Deák Big Band, Skorpió, Dinamit, Nagy Feró és az Ős-Bikini, Kormorán, Beatrice, P.Mobil, Crack Orchestra, Art Reactor, Németh Gábor Project, és a legutóbbi az SBB. De biztos kimaradt csomó...

Hol töltötted el ezek közül a legtöbb időt?

Három év körüli időtartam volt talán a maximum, amit eltöltöttem egy együttesben, és ennek nagyon örülök. Sosem úgy jöttem el a zenekarokból, hogy bárkiben is rossz érzés maradt volna. Mindig barátsággal váltunk el, engem pedig mindig érdekelték az újabb dolgok. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy nem porosodtam meg egy zenekarban, hanem folyamatosan újakat tapasztalva komoly zenei élményekben lehetett részem.

Am akármelyik együttest vesszük, a dobosok általában kissé háttérbe vannak szorítva. Ez talán a színpadon mutatkozik meg a leginkább. Sosem voltak frontemberi ambícióid?

Olyan értelemben nem voltak, mint egy énekessel. Különbösen is, mint tudjuk, az énekessel kivétel nélkül mind exhibicionisták. Játszottam pár helyen, volt pár énekessel: s ez a kép alakult ki bennem róluk. Szóval ilyen ambíciók helyett én mindig is a hangszeremmel próbáltam a közönség figyelmét magamra vonni. Az utóbbi időben ez sikerült is, főleg a saját zenekarommal.

A köztudatban él az is a dobosokról, hogy ők ritmushangszeresek, így a dalszerzésben nem igazán vesznek, vehetik ki a részüket...

Zenészcsaládból származom, az öcsém a Bikini basszusgitáros, nővérem a Filharmónia címzetes énektanára, így mindenki a zenével foglalkozik kiskora óta. Én is nem csupán dobosnak, hanem zeneszerzőnek, muzsikusként tartom magam.

Ennek magvalósítására nagy teret nyílik a saját együttesedben, a Németh Gábor Projectben. Mik a fejlemények itt?

Még eme formáció elődjével 1973-ban, majd '76-ban jött ki egy-egy lemez, a mai viszont 2000-ben alakult meg. Tavaly nem tudtam eleget foglalkozni vele, ugyanis lekötött a Kisdobiskola, ami egy általam írt doboktató-anyag, illetve sokat turnéztam külföldön is. De idén már ígéretet tettem rá, hogy lesz következő Project-lemez.

Milyen együttesekben vagy aktívan jelen?

A P.Mobil a vezérfonál, az a fix zenekarom. Azonkívül a Skorpióval szokott lenni évente kettő, legfeljebb három buli. Ez a helyzet az Ős-Bikinivel, néha velük is fellépünk. Üzemel továbbá az SBB, és ugye a Project. Van még egy kvartettem is, velük halk jazzt játszunk olyan rendezvényeken, ahol isznak-esznek az emberek, de nagyon élvezem ezt a fajta háttérzenélést is.

Mi a helyzet a Mobilban? Annyit tudok, hogy már nem Rudan Joe az énekes... Illetve adósok vagytok lassan egy évtizede egy új lemezzel.

Lett azóta új énekesünk, egy 23 éves miskolci rocker srác, nagyon jó hanggal van megáldva, és amúgy is egy szimpatikus figura. Kiválóan énekel amerikai és angol dalokat, illetve nálunk a próbafelvételen is remekül szerepelt. Májusban állunk újra színpadra, addig próbálni fogunk, és ami jó hír: lesz négy-öt új nótánk! Nehéz a dolgunk, mert minden tagnak vannak más elfoglaltságai, Póka Egon, a basszusgitáros például a kőbányai zeneiskola igazgatója, ahol én is tanítok. Nem vagyunk annyira eleresztve szabadidővel, mint a hetvenes években. Akkor, ha az embernek volt indíttatása, csak a zenekarával foglalkozhatott.

Kik azok a pályatársak, akik hatással voltak rád?

Ha magyar viszonylatról beszélünk, meg kell említeni generációm nagy alakjait: Solti Jancsit, Pálmai Zolit, Herpai Sanyit. Velük egy osztályba is jártam a Zeneakadémián, de ott volt még Dés Laci, Gőz Laci és Postási Eszter is. Mindenki elég sokra vitte közülük. Nem tudom miért, de valami lehetett a hetvenes években a levegőben: a lehetőségek, meg a közönség ízlése szerencsés módon találkozott egymással.

A mai színteret mennyire figyeled? Kik az új nemzedék dobos reménységei?

A Zeneiskola növendékeit közvetlenül figyelem, ott nagyon tehetséges srácok tűntek fel. A fiatalabb nemzedék már aktív zenészei között pedig zseniális emberek játszanak: ott van Borlai Gergő (European Mantra), Szendőfy Peti, Dörnyei Gabi. Még tisztán emlékszem arra, hogy a nyolcvanas évek közepétől keletkezett egy nyolc-tíz évig tartó űr a szakmában. Bejött a dobgép, és sokan azt hittük, már nem is lesz több dobos. Senki sem kezdett el dobot tanulni, féltünk, hogy elhal az egész szakma. Aztán egyszer csak felbukkant a már említett generáció. Igaz, nekik lényegesen könnyebb dolguk volt, mint nekünk, DVD-k, kották álltak korlátlanul a rendelkezésükre. Zseniális dobosok lettek.

Jazzben, rockban, metálban, számos műfajban játszottál és játszol ma is. Van mégis kedvenced?

Ezért is volt jó, hogy sokat változtattam a helyem: így rengeteg műfajt kipróbálhattam. Eredendően én a Liszt Ferenc Zeneakadémia jazz-tanszakán végeztem, így sok közöm van ahhoz a zenéhez is. Csak változtak az idők, és amikor el kellett helyezkednem, éppen leült a műfaj, így próbáltam szerencsét a rockegyüttesekben. Már egyébként 14 évesen megőrültem a rockért, később fordult csak az érdeklődésem a jazz irányába. Szóval a rock volt akkor az egyetlen lehetőségem, hogy színpadon maradhassak, és nem bántam meg később sem ezt a lépést. Egyformán szeretek rockot és jazzt játszani: jó zene legyen, ez a lényeg.

Rockot azért mégiscsak könnyebb játszani...

Sok kollégámmal beszélgettem erről, és arra jutottunk, hogy a legegyszerűbb rockot legalább annyira nehéz jól játszani, mint a legdurvábbnak tűnő jazzt. Ha az ember jól akarja...